

Sygn. akt II W 312/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

przy udziale oskarżyciela publicznego z Komendy Powiatowej Policji w P. R. B.

po rozpoznaniu w dniu 15.10.2019r.25.02.2020r.

sprawy **A. O.** córki A. i B. z domu C., urodzonego (...) w P.

obwinionej o to, że:

w dniu 02 lutego 2019r. około godziny 14.00 w P. na ul. (...) kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr cofania nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki M. o nr rej. (...) znajdującemu się drodze z pierwszeństwem nadjeżdżającemu z lewej strony tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 prd

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw. w zw. z art. 25 ust 1 Prd.

I. obwinioną **A. O.** uznaje za winną popełniania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II. zwalania obwinioną od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 312/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2019r. około godziny 14.00 w P. na ulicy (...) kierowała pojazdem marki A. o nr rej. (...). W trakcie wykonywania manewru cofania nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki M. o nr rej. (...), który znajdował się na drodze z pierwszeństwem przejazdu. Kierujący M. nadjeżdżał z lewej strony. W ten sposób kierująca pojazdem marki A. spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

(zeznania świadków: R. S. k. 50v-51,8v, M. S. k. 57v-58, E. B. k. 14v, 58; zapis - płyta k. 30).

Obwiniona nie przyznała się do popełniania zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, iż nie naruszyła przepisów ruchu drogowego podczas wykonywania manewru cofania, tylko zrobił to kierujący M., który nadjechał z lewej strony, z której nie powinien jechać. Jechał pod prąd i przekroczył podwójną ciągłą (k. 49v-50,12-13).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim nie poczuwa się do odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, gdyż przeczą temu wiarygodne zeznania R. S. oraz M. S. i E. B..

Zeznania ww. świadków funkcjonariuszy policji Sąd ocenił jako wiarygodne, albowiem były one rzeczowe i logiczne a ponadto nawzajem ze sobą korespondowały. Świadkowie opisali okoliczności związane z popełnieniem przez obwinioną wykroczenia polegającego na wykonywaniu manewr cofania podczas którego doszło zderzenia z pojazdem marki M., bowiem nie ustąpiła mu pierwszeństwa przejazdu.

Także jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka R. S., którego zeznania co do zasady korespondowały z wiarygodnymi zeznaniami funkcjonariuszy policji a także z treścią zapisu na płycie CD. Dlatego też nie ma podstaw do ich kwestionowania. Zaznaczyć należy, iż z zapisu nie wynika w sposób ewidentny, iż kierujący pojazdem marki M. przekroczył podwójną linię ciągłą, ale bez wątplenia naruszył przepis ruchu drogowego dotyczący ruchu prawostronnego i za to otrzymał pouczenie od funkcjonariusza policji.

W ocenie Sądu obwiniona nie przyznając się do popełniania przypisanego jej wykroczenia realizowała w ten sposób linię obronę, aby uniknąć odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Przy czym nie może budzić wątpliwości, iż to kierująca pojazdem marki A. wykonując manewr cofania spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. To obwiniona powinna ustąpić pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki M., nawet jeżeli jego zachowanie było w pewnym zakresie nieprawidłowe, gdyż dopuścił się popełnienia wykroczenia formalnego. Zwrócić należy uwagę, iż z zapisu nagrania w sposób jednoznaczny nie wynika, iż kierujący pojazdem M. przekroczył podwójną linię ciągłą, ale bez wątplenia kierująca pojazdem A. wykonywała manewr cofania i zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 i 17 ust. 2 oraz art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym powinna ustąpić pierwszeństwa przejazdu kierującemu M., nie robiąc tego spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. I tak zgodnie z treścią art. 17 ust. 2 kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu art. 23 ust.1 pkt 3 ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności: a) sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, b) upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

W świetle cytowanych wyżej przepisów ustawy o ruchu drogowym nie może uwolnić obwinionej od odpowiedzialności za wykroczenie to, iż kierujący M. naruszył wymóg ruchu prawostronnego.

Wyjaśnienia obwinionej były prawdziwe, jedynie w zakresie okoliczności, które nie miały wpływu na jej odpowiedzialność za popełnione wykroczenie.

Strony nie zakwestionowały autentyczności i prawdziwości dowodów z dokumentów, dlatego brak jest podstaw aby podważać ich wiarygodność.

W świetle powyższych dowodów, wina obwinionej A. O. w zakresie czynu z art. 86 § 1 kw nie budzi wątpliwości.

Obwiniona swoim zachowaniem naruszyła dyspozycję art. 86 § 1kw. Odpowiedzialności za opisany w tym przepisie czyn podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Obwiniona jest człowiekiem dorosłym i poczytalnym. Z całą pewnością miała świadomość bezprawności i naganności czynu, którego się dopuściła oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jej działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jej czyn, wyłączyłyby odpowiedzialność za wykroczenie, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynu.

Przy wymiarze kary obwinionej Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra prawnego tj. bezpieczeństwo w komunikacji oraz stopień społecznej szkodliwości jej czynu.

Na korzyść obwinionej Sąd uwzględnił niekaralność za przestępstwa, i za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Sąd nie doszukał się w postawie obwinionej okoliczności, które mogły by wpłynąć znacznie łagodząco na wymiar kary.

Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył jej karę 300 zł grzywny.

W ocenie Sądu kara spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do obwinionej, ukazując jej naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania wykroczeń w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybko i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. w z w. z art. 121§ 1 k.p.s.w.

Z podanych względów Sąd orzekł jak w wyroku.